

ἀπομέθυστος ἐπίθ. ἀμάρι. ᾿πομέχυστος Κύπρ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομεθῶ.
Οὐχὶ μεθύων, νήφων: ᾿Ἀσμ.
Καὶ μεχυσμένος εἶπουν το, ᾿πομέχυστος λαλῶ το.
Συνών. ξεμέθυστος.

ἀπομεθῶ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)
ἀπομεθύζω Πόντ. (᾿Οφ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μεθῶ.

1) ᾿Αποβάλλω τὴν μέθην Κύπρ. Πόντ. (᾿Οφ. Σάντ.
Τραπ. Χαλδ.): ᾿Ο μεθυσμένος ἐπομέθυσεν Κύπρ. Μεθῶ καὶ ἀπο-
μεθῶ Χαλδ. Μεθυσμένος εἶπουν, χάρ' ἐπεμέθυσε (χάρ' = λοιπὸν)
᾿Οφ. || ᾿Ἀσμ.

Μὴ κλαίτ' αἶον π' ἐμέθυσεν, ἀπομεθεῖ καὶ σ'κοῦται
κλαυῆτε αἶον π' ἐγέραςεν καὶ ἄλλο φτερά' καὶ φέρε

Τραπ. Συνών. ξεμεθῶ. 2) Μεθύσκω τινὰ ἐντελῶς
ΓΨυχάρ. ᾿Ονειρ. Γιαννίρ. 438: Τοῦ χάριζε τὴν ὑπαρξί της
ὀλοένα καὶ τὸν ἀπομεθοῦσε τὸ χάρισμά της. β) ᾿Αμτβ.
μεθύσκομαι ἐντελῶς πολλαχ.: Με τὸ πρῶτο ποιήρι μεθῶ,
με τὸ δεῦτερο ἀπομεθῶ. ᾿Απομέθυσε πρὸ καὶ δὲ στέκει 'ς τὰ
πόδια του.

ἀπομεινάδι τό, ἀπομονάδι Σκῦρ. ἀπουμοννάδ' ᾿Ηπ.
(Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπομ'νάδ' Θράκ. (᾿Αδριανούπ.
Αἰν.) ἀπομεινάδι ᾿Ηπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Μεσσ.) κ.ά.
᾿πομεινάδι Α.Ρουμελ. (Καρ.) Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀπέμεινα ᾱορ. τοῦ ρ. ἀπομένω καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -άδι. ᾿Ο ἀρχικὸς τύπ. ἀπομονάδι,
ὅς καὶ ἐν Πεντατεύχ. (ἐκδ. Hesselting) 421 ἐκ τοῦ ἐνεστ.
ἀπομένω.

1) Πᾶν ὅ,τι ὑπολείπεται μετὰ προηγουμένην ἀνάλωσιν
ἢ ἐπιλογὴν, ὑπόλοιπον Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) ᾿Ηπ. (Ζαγόρ.)
Θράκ. (᾿Αδριανούπ. Αἰν.) Κεφαλλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τί
θα φάω γὼ τῶρα; τὰ ᾿πομεινάδια σας; Κονίστρ. ᾿Εληρες
τὰ καλὰ τοαὶ μένα μ' ᾿φητες τὰ ᾿πομεινάδια αὐτόθ. Συνών.
ἀπολειφάδι 2, ἀπομεινάρι (ιδ. ἀπομεινάρις Β3 γ),
ἀπομεινέσμα. β) ᾿Επὶ τῶν ὀπωρῶν καὶ ἄλλων καρ-
πῶν, ὅ,τι ὑπολείπεται μετὰ τὴν συγκομιδὴν Στερελλ.
(Αἰτωλ.) ᾿Ηπ. (Ζαγόρ.): Τώρα πήραμι τ' ἀπουμοννάδ' ἀπ'
τοῦ καλαμπόκ' Αἰτωλ. Τρυγᾶμι τ' ἀπουμοννάδ' ἀπ' τὰ στα-
φύλια αὐτόθ. Κάνα ἀπουμοννάδ' ἂν βρῆς τῶρ' ἀπάν' τ'ν
κουρουμπλὰ αὐτόθ. ᾿Εμασι τ' ἀπουμοννάδια (οἶωνδήποτε
καρπῶν) Ζαγόρ. γ) ᾿Υποστάθμη Α.Ρουμελ. (Καρ.) 2)
Τὸ τελευταῖον γεννώμενον τέκνον Πελοπν. (Μεσσ.): Σὺ 'σαι
τ' ἀπομεινάδι τοῦ γέρω - Πέτρου; Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀπο-
βυζαστάρ. 3) ᾿Επὶ τοῦ ποιμνίου, τὸ μένον ὀπίσω
βόσκημα, τὸ ὑπολειπόμενον κατὰ τὴν πορείαν Σκῦρ. Συνών.
ἀπομεινάρι (ιδ. ἀπομεινάρις Β4).

ἀπομεινάριος ἐπίθ. ἀπομονάριος Θήρ. Κρήτ.
ἀπομεινάριος Κρήτ. ἀπομενάριος Κρήτ. (Χαν.) ᾿πομει-
νάριος Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπομεινάρις καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ικός. ᾿Η λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

᾿Ο ὑπολειπόμενος, ὁ ὑπολειφθεὶς μετ' ἐπιλογὴν, ἀνά-
λωσιν κττ. ἐνθ' ἂν.: ᾿Απομονάριος καπνὸς Κρήτ. ᾿Απομονά-
ρικη φάβα αὐτόθ. Εἶναι κἀδόσα κονκκὰ ἀπουσιανοπαργὰς
ἀπομονάρικα καὶ δὰ τὰ γαχνίσωμε ἀπόψε (ἀπουσιανοπαργὰς
= ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ) αὐτόθ.

ἀπομεινάρις ἐπίθ. ἀπομονάρις Κρήτ. ἀπομεινάρις
Θήρ. Κρήτ. (Βάμ. Σητ. κ.ά.) ἀπομενάρις Κρήτ. (Χαν.)
ἀπολειμάρις Δ.Κρήτ. ἀπομεινάρι τό, κοιν. ἀπομεινάρ' Πόντ.
(Τραπ. Χαλδ.) ἀπουμ'νάρ' βόρ. ιδιῶμ. ᾿πομεινάρι Θράκ.
(Σαρεκκλ.) Ρόδ. Σύμ. ἀπολειμάρι Κρήτ. (Μεραμβ.) ἀπο-

μεινάρι ᾿Ηπ. ἀπομενάρ' Πόντ. (Τραπ.) ἀπομονάρι Κάρπ.
(᾿Ελυμπ.) Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀπόμεινα ᾱορ. τοῦ ρ. ἀπομένω καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -άρις. ᾿Ο τύπ. ἀπολειμάρις ἐκ
τοῦ *ἀπονειμάρις < ἀπομεινάρις κατ' ἄνομ. καθὰ
ἀλαμένω - ἀναμένω.

Α) ᾿Επιθετικ. 1) ᾿Ο ὑπολειπόμενος, ὁ ἄλλος, μόνος
ἄνευ ἄλλου Θήρ. Κρήτ. (Βάμ. Σητ. κ.ά.): ᾿Οδεν ἐξημέρωνε
ἦσαν ὅλοι φευγάτοι καὶ δὲν ἤμαστε μόνο' μεις ἀπομεινάροι (μόνο
'μεις = παρὰ μόνον ἡμεῖς) Σητ. ᾿Απομοναρὰ ἐπόμεινα, γιὰτὶ
δὲν ἐδόρουνα νὰ πορπατῶ ἐκεῖα ποῦ πηαίνανε αὐτόθ. || ᾿Ἀσμ.

Πεισματικὸ τοῦ γειτονῆς καὶ τῶν ἀπομεινάρω

Βάμ. 2) ᾿Ο ἀπομένων, ὁ ὑπολειπόμενος, ἐπὶ ἀνθρώπου
ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀποθανόντας Κρήτ.: Φρ. Διᾶλε
τὸ' ἀπομονάρους σου ἢ τὸ' ἀπομεινάρους σου ἢ τὸ' ἀπολειμά-
ρους σου! (ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τοὺς μήπω ἀποθανόντας,
τοὺς ὑπολειφθέντας. ᾿Αρά).

Β) Οὐδ. οὐσ. 1) Τὸ ὑπολειπόμενον (ἢ χρῆσις ὡς καὶ
ἐν τῇ σημ. Α 2) Κρήτ. (Μεραμβ.): Φρ. Διᾶλε τ' ἀπομεινάρι
σου ἢ τ' ἀπολειμάρι σου! 2) ᾿Ο μετὰ τὸ κλάδειμα ἀπο-
μένων κλάδος ἢ κορμὸς τοῦ φυτοῦ Κάρπ. (᾿Ελυμπ.): ᾿Ἀσμ.

Κι ἂν σοῦ πῆρα γιῶ κλωνάρι, | ξεραθ-θῇ τ' ἀπομονάρι.

3) Συνήθως πληθ. α) Τὰ ἐκ τῆς ξάνσεως τῶν μαλ-
λίων ὑπολειπόμενα μικρὰ καὶ σχεδὸν ἄχρηστα μαλλία ᾿Ηπ.
Συνών. ἀπόμαλλο 1. ᾿Η σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διήγ. παι-
διόφρ. στ. 509 (ἐκδ. G Wagner σ. 158) «τὰ ἄλλα πάντα τὰ
χοντρά, τὰ ἀπομειναρέα, | κάμνουν βαρέα στρώματα καὶ
παραπιλωμένα». β) Οἱ ὑπολειπόμενοι ἐπὶ τοῦ φυτοῦ
καρποὶ μετὰ τὴν συγκομιδὴν Κάρπ. (᾿Ελυμπ.) γ) Πληθ.,
τὰ μετὰ ἀνάλωσιν ἢ διαλογὴν ὑπολείμματα ὡς κακὰ ἢ
εὐτελῆ, ἰδίᾳ ἐπὶ ἐδεσμάτων κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.):
᾿Εφαγαν καὶ τοῦ ᾿φησαν νὰ φάγῃ ἐκεῖνος τ' ἀπομεινάρια.
Τὸ δουλικὸ τρώει τ' ἀπομεινάρια τῆς κυρᾶς. Διᾶλεξαν τὰ καλὰ
μῆλα κ' ἔφαγαν, ἔφαγα κ' ἐγὼ τ' ἀπομεινάρια κοιν. || ᾿Ἀσμ.

Τ' ἄλλα τ' ἀπομεινάρια ἔφαγ' ἀπάν' 'ς σὸ βράδον

Χαλδ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀποδιᾶλέγι, ἀπολειφάδι 2.

δ) Τὰ μετὰ φθοράν, καταστροφὴν κττ. ὑπολειπόμενα
κυριολ. καὶ μεταφ. ΔΣολωμ. 17 ΚΠαλαμ. Παράκαιρ. 121:
Ποιήμ.

Καὶ πεσμένα εἰς τὰ χορτάρια | ἀπεθαίνανε παντοῦ

τὰ θλιμμένα ἀπομεινάρια | τῆς φυγῆς καὶ τοῦ χαμοῦ

ΔΣολωμ. ἐνθ' ἂν.

᾿Απάνον ἀπ' τὰ συντρίμματα | καὶ ἀπὸ τ' ἀπομεινάρια

τοῦ ὀνείρου τὰ φεγγάρια | σὰν πάντα λαμπερά

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἂν. ᾿Η σημ. καὶ ἐν ᾿Ερωφίλ. πρόλ. στ. 105
(ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «κ' ἓνα στρατιώτῃ ἀκομή, μόνος κι αὐτὸς
κλωνάρι | ξερριζωμένου βασιλιοῦ στὸν κόσμῳ ἀπομονάρι».

4) Τὸ ὑπολειπόμενον, τὸ καθυστεροῦν κατὰ τὴν πορείαν
τοῦ ποιμνίου ζῶον Κάρπ. (᾿Ελυμπ.) Συνών. ἀπομει-
νάδι 3.

ἀπομεινέσκω Πελοπν. (᾿Αρκαδ. Μάν. Τριφυλ. κ.ά.)
ἀπομ'νέσκω ΚΚρυστάλλ. ᾿Εργα 2,84 ἀπουμ'νέσκου Θράκ.
(᾿Αδριανούπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μεινέσκω.

1) Μένω ὡς ὑπόλοιπον, ὑπολείπομαι ἐνθ' ἂν.: ᾿Οσα
κερδίζω ὅλα τὰ χαλάω, τίποτα δὲ μοῦ ἀπομεινέσκει Τριφυλ.
᾿Εκατα οἰκονομίες καὶ ὅλο καὶ καῖτι μ' ἀπομεινέσκει Μάν.

2) Μένω ὀπίσω, δὲν προχωρῶ Πελοπν. (Μάν.): Περ-
πάτα λήγορα καὶ μὴν ἀπομεινέσκης πίσω. 3) Μένω ἐνεός,
κατάπληκτος ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἂν.: Ποιήμ.

Κρυφθομαινομαι κ' ἐγὼ καὶ μ' ἄγνωμὰ ἀπομ'νέσκω.

